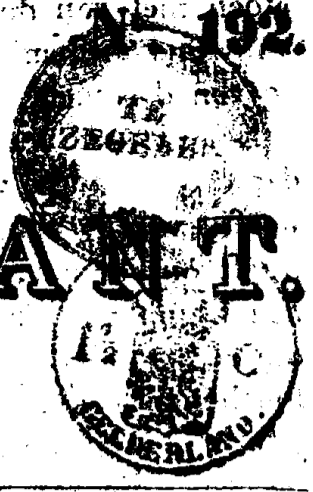

ARNHEMSCHE COURANT.

ZONDAG 6 SEPTEMBER.

De prijs der Courant, die geregeld vijfmaal 's weeks wordt uitgegeven, en wel op Dingsdag, Woensdag, Donderdag, Zaterdag en Zondag, is 12 1/2 centen.

De prijs der Advertentiën is, van een tot vijf regels, f1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelrecht, voor elke plaatsing.

De heer RIJK verdedigd.

De heer RIJK heeft het geluk gehad eenen verdediger te vinden in het *Handelsblad* en eenen in de *Arnhemsche Courant*. De eenander in de *Arnhemsche Courant* vindt, dat wij den heer RIJK »op eene onkiesche wijze aanranden;» de *Handelbladsche* inzender vermoedt »persoonlijken onwil» en »oppositie *quand même*.» Daar het laatste niets meer is dan eene dier afgesletene phrasen, die men te baat neemt als men niet weet hoe anders zijnen volzin te wippen, zullen wij er verder geene notitie van nemen. *Persoonlijken onwil* tegen den heer RIJK hebben wij niet. Toen de heer RIJK voor vier jaren tot directeur-generaal der marine benoemd werd, wachten wij die keuze toe, omdat wij wisten, dat de heer RIJK als zee-officier gezien was, en als gouverneur-generaal van Suriname eenige goede maatregelen genomen had. Wilde de heer RIJK ook nog zijn *dolce far niente* afschudden, hij zijn bereid, den vrede met hem te maken en hem in zijne pogingen te ondersteunen.

Laat ons thans zien, wat de verdedigers van den heer RIJK ten zijnen voordele aanvoeren. De prioriteit is aan den verdediger in het *Handelsblad*.

De heer RIJK wordt daar gezegd — heeft geene schuld aan de verwaarloozing onzer zee-magt in de Oostindien. Niet de minister van marine bepaalt de scheepsmagt in Oostindië, maar de minister van koloniën. Niemand liever dan de heer RIJK zou onze indische magt versterken. Het verwaant en de rampspoedigheid van den heer RIJK; het geeft groot vertrouwen op Z. Exc. verzekering, van onze belangen met »klem en waardigheid» te zullen voorstaan, doch het bewijst niets voor de geschiktheid van den heer RIJK. Wanneer de heer RIJK morgen de bezigheidzaamheid lijdet van een dozijn liederen schepen en fregatten tot beveiliging en bescherming van Nederlands handel en zendingen naar Indië te sturen, zal den heer RIJK in staat zijn, aan die aanvraag te voldoen? of zal hij bij onze naburen vaartuigen ter leen gaan vragen? of zal hij aan de heeren zeeroovers, en aan de engelsche berindhabbers laten weten, dat hij nog niet gereed is hen af te

wachten, en dat hij eerst eene zee-magt moet in het leven roepen?

De vast gestationeerde zee-magt in Indië wordt bepaald door den minister van koloniën. Maar heeft de minister van koloniën dan ook aan zijnen collega van marine verboden, door nederlandsche oorlogsschepen reistogten door den indischen Archipel te laten doen? Is de heer RIJK soms bevreesd, dat de gouverneur-generaal, of de ongeduldige vice-president van den raad van Indië, jonkheer J. C. REINER, (thans des heeren ROCHUSSEN stedehouder), zijne scheepsbemanningen weder naar het moederland terug zal doen deporteren? Dagelijks lezen wij in de dagbladen van vreemde oorlogsschepen, fransche, engelsche, amerikaansche, deensehe, enz., die bezoeken op onze bezittingen hebben afgelegd; — zal de nederlandsche vlag alleen zich niet binnen het nederlandsch gebied mogen vertoonen? Welan! wij zullen bescheiden zijn in onze vorderingen. Een klein bezoek slechts! Geen langer verblijf dan of men russische dinés ging bijwonen of de pyramiden van Egypte aangapen. Zóó veel slechts als men aan vreemden vergunt. Er zijn er onder onze indische vasallen, die zoo gaarne eens zouden weten, welke kleuren de nederlandsche vlag voert.

Is men al te beducht voor de schrikbarende gevolgen, welke het onverwacht verschijnen van nederlandsche oorlogsschepen op de indische gemeederen mogt hebben, — welnu, er is nog ruimte op den Oceaan, men bezoeke China; ligt dat men er, *en passant*, nog eenige handelsconnectie aanknoopt, of zijne kennis vermeerdert met een in Europa nog onbekend staaltje van vaderlijke regeerkunst. Vroeger deden de Nederlanders ook wel togten naar de Pool, maar dat is al zoo lang geleden. Ook zonder wij het niet durven aanraden. Het is zoo ver en zoo koud.

Het is ondanbaar, zegt de verdediger, de verrigtingen onzer zee-officieren in Oostindië met den naam van *keuteldienst* te bestempelen. Maar wij zeiden ook juist niet, dat de dienst in Oostindië *keutel*-dienst was. Integendeel.

De verdediger meent, dat de marine nergens meer behoefte aan heeft, dan aan oefening in het manoeuvreren met eskaders. Wij zijn het ten dezen aanzien volkomen met den verdediger eens. Maar

wij zien niet in, dat het privilegie, van met een nederlandsch exercitie-eskader begunstigd te worden, een monopolie moet zijn voor de Middellandsche zee-najaden. Men onderhoude — zoo men het noodig acht — een eskader in de Middellandsche zee; men zoeke verbindtenissen met de Levant aan te knopen; uitmuntend! doch men verwaarlooze daarom andere streken niet.

Niemand — zegt de verdediger — zal het den minister euvel duiden, dat hij de zee-officieren niet veroordeelt, zoo als zijn voorganger, om in de gure, onaangename Noordzee te kruisen, en minstens veroorlooft, dat de drukke en vrij onaangename eskader-dienst, eenigzins veraangenaamd wordt, door een gelukkig klimaat, enz.; niemand, natuurlijk, dan . . . een opposant *quand même*. Dat de heer RIJK, wanneer de dienst er niet bij lijdt, het zijne officieren en manschappen zoo aangenaam mogelijk zoekt te maken, is prijzenswaardig. Maar om goede zeelui te formeren, moet men er zich in schikken, ook soms, »de gure, »onaangename Noordzee» te bevaaren. Een »gelukkig» klimaat is niet altijd de beste leerschool om zeemanschap te leeren. Dat men onze zeelui de Middellandsche zee van buiten leert kennen, is op zich zelf nog zoo kwaad niet, — maar, kent men eens de les uit het hoofd, dan ga men over tot nieuwe studiën en nieuwe lessen.

»Dat er nog misbruiken bij de marine bestaan» — zegt de verdediger ten slotte — »dat er nog bezuinigingen te maken zijn, »dat er besluiten bestaan, die van overhaasting getuigen, wie zal het ontkennen? Maar het zij nogmaals herhaald, »omdat het niet genoeg herhaald kan worden, zoo lang de natie niet door daden »toont, van deze waarheid doordrongen te zijn,» »mal wordt er geen penning »van het marine-budget nutteloos besteed; al wordt de bezuiniging tot volkomenheid gebragt, men schept met »vijf millioen geen marine, die aan de »behoefte van ons land voldoet.» »En »wat men ook zegge, dat de zaken bereid zouden zijn, den minister van marine meerdere gelden toe te staan, het »is geene uit de lucht gegrepen »ring, dat men zulks wel wil, ten koste »van eenig ander departement, maar dat »men geen verhoogd cijfer aan het geheele budget wil toestaan, en men kan

toch niet van den heer RIJK eischen, dat hij zijne medeministers tot mindere uitgaven dwinge.

En dit heet nu eene *verdediging*! Nadat de heer RIJK vier jaren geministreerd heeft, vraagt zijn verdediger: wie het durft ontkennen, 1°. dat er nog *misbruiken* bij de marine bestaan? (misbruiken die zóo notoir zijn, dat niemand ze kan loochenen!) 2°. dat er nog *bezuinigingen* te maken zijn? 3°. dat er besluiten bestaan, die van *overhaasting* getuigen? In vier jaren heeft men toch tijd op zijnen adem te komen.

»Met vijf millioenen scheidt men geene »marine, die aan de behoefte van ons »land voldoet.» Welnu, men vrage er »Maar de staten willen geen ver- »hoogd cijfer van het geheele kudget toe- »staan, en de heer RIJK kan zijne colle- »ga's toch niet tot zuinigheid dwingen.» Armhartige uitvlugt! Onhandige verdediging! Een man van karakter neemt geene taak op zich, welke hij te voren weet, dat hij niet ten uitvoer kan brengen. De heer RIJK wist bij zijne henoeming zeer goed, dat hij niet geroepen werd om de marine te *administreren*, maar om de marine te *regenereren*. En eene schoone roeping was het! Is de heer RIJK waarlijk overtuigd, dat hij met vijf millioen onmogelijk eene marine naar onze behoefte kan scheppen, — waarom nam hij de conditiën aan? Hoe zou men in het dagelijksch leven zulk eene handeling qualificeren? Als onze zeemagt noch onzen handel beschermen noch onze koloniën verdedigen kan, is het dan niet, zoo als wij zeiden, den tijd verbeuzelen en het geld der natie vermorsen?

»De staten willen geen geld geven, de »ministers willen niet zuinig zijn.» Is dan de heer RIJK verplicht naar de pijpen der Edel Mogende Heeren en zijner collega's te dansen? Men verschanst zich zoo stout achter dit pretext, maar heeft men er ooit de proef van genomen? Wanneer de heer RIJK optrad en zeide: »Als man »van eer voel ik mij verplicht hier open- »lijk te verklaren, dat het mij *onmogelijk* »is voor minder dan tien millioen aan de »natie eene voldoende zeemagt te ver- »schaffen.» Dan zou men kunnen zien, welke kans de Kamer tusschen eene zeemagt en eene begrooting deed. En wilde dan de Kamer zulke voorwaarden niet aannemen, dan zou de heer RIJK meteen gerust geweten aan de natie overlaten, of zij een bekwaam minister kon erlangen, die kans zag met minder rond te komen, dan wel of zij voor goed hare aanspraak, om voor zeemogendheid gehouden te worden, wilde opgeven.

Zoo handelt een man, die meer aan zijn vaderland dan aan zijne portefeuille hecht. Maar dat men, om aan zijne overtuiging getrouw te blijven, afstand zou doen van zijne betrekking, van den fraaijen rang en het privilegie van aan te zitten aan de koninklijke tafel, schijnt voor een nederlandsch minister iets zoo fabuleus, dat zelfs de gedachte er aan niet bij hem opkomt.

De verdediger verzekert, dat de heer RIJK, »welke zijne gebreken ook zijn mo- »gen, *nog het wenschelijkste hoofd der »marine is.*» Wij hopen voor de eer van van ons korps zee-officieren, dat hij ongelijk hebbe, — maar bewijst dit iets voor den heer RIJK?

Wil de heer RIJK zich rehabiliteren, de volgende zitting der Staten-Generaal biedt er hem de gelegenheid toe aan. Eene nieuwe begroting moet worden aangeboden. Hij make een einde aan zijn getalm en noeme zijnen uitersten prijs. Thans meer dan ooit hebben wij eene serieuze marine noodig. Het speelgoed berge men voor goed in de doos.

Aan den verdediger in de *Arnhemse Courant* wijden wij een afzonderlijk artikel.

Buitenlandsche berigten.

DUITSCHLAND.

Frankfort, a. M. 1 sept. Naar wij, uit goede bron, vernemen, heeft de senaat besloten; bij het wetgevend ligchaam de noodige stappen te doen tot het verkrijgen van de vergunning tot tolvrjen invoer van amerikaansch meel, in dien geest, dat, tot aan de toetreding der overige tolverbonds-staten, de staats-kas hier het bedrag der regten zal vergoeden. Daar reeds onderscheidene dier staten, inzonderheid Baden en Wurtemberg, hunne gezindheid tot dezen, onder de tegenwoordige omstandigheid zoo weldadigen, maatregel te kunnen gegeven hebben, zoo twijfelt men niet, of dezelve zal weldra tot tolverbondsbesluit verheven worden.

— Het *Journal de Francfort*, hetwelk onlangs eene soort van regtvaardiging van den deenschen »*openen Brief*» behelste, trekt thans ten strijde op tegen het bekende artikel van den *Times*, van hetwelk het zegt, »dat deszelfs heilige toon niet geschikt is, om de gemoeiden te verzooenen en de algemeene verbittering te doen bedaren.» Te oordeelen naar het, met bekende diplomatische behoedzaamheid geschrevene *Journal de Francfort*, is het nauwelijks twijfelachtig, of de zaak van Holstein aan de beslissing van den Bondsdag zal worden opgedragen. Wat de zaak van Sleeswijk betreft, zoo behoort deze, wel is waar, niet tot het ressort dezer vergadering, doch de daarbij ten grondslag liggende vraag zal voorzeker in den geest van billijkheid en met politieke omzigtigheid der groote mogendheden beslist worden, zoo al, *mogelijkerwijze, deze omzigtigheid zich niet verledigde, om het koninkrijk Denemarken te verzwakken.*

BEIJEREN.

Munchen, 31 aug. Onze dagbladen kondigen de aanstaande komst van den generaal der jezuiten, den heer *Rothaan*, alhier aan, zullende hij vergezeld worden door den markies *de Laroche-Jaquelin*.

BADEN.

Karlsruhe, 31 aug. De heer *von Struve*, advocaat bij het hofgesit en redacteur van het »*Mannheimer Journal*» werd alhier men weet, ter zake van een pers-deliel, veroordeeld tot eene gevangenis van eenige weken, welke hij thans ondergaat. Buitendien heeft het ministerie van justitie een disciplinair onderzoek tegen hem ingesteld, bewerende hetzelfde een regt van toezigt over de advocaten des lands te bezitten en nog meer; want het stelt hen gelijk met staats-mannen, die niet alleen verplaatsbaar zijn, maar, in zekere gevallen, definitief ontslagen kunnen worden.

Deze leer, nu, werd, in de zitting der Kamer van heden, door de linkerkant ten hevigste bestreden; alle Mannheim-advokaten, *Bassermann*, *Peter* en *Welcker*, trachteten de zelfstandigheid der balie te handhaven tegen alle mogelijke inbreuken; de disciplinair magt — betoogden zij — behoort alleen bij de regtbanken en hoven te huis, niet bij het ministerie, van verplaatsbaarheid kan wel geene sprake zijn, dewijl de advocaten noch staats-mannen, noch pabstien-kruigen. Ook de regtbanken, welke in het vorige jaar, wegens het ontslag der heeren *Baumann* uit

zijne preventieve gevangenis zoo hevig bestreden geworden, ontvingen eene kleine correctie, dewijl met den heer *von Struve* zoo gestreng waren te te gaan.

Het kritiseren van een regterlijk oordeel in de mer werd, overigens, door de rechterzijde, gemedede door den president *Mittermaier*, heugelijk prezen; zulks — zeide men — leidde tot kamergesprek, welke even verwerpelijk was als kabinet-justitie. Daarbij vindt men ook onder advokaten en schrijfwonwaardige lieden, welke men moet uitwerpen. De eindstemming, werd het voorstel, om de balie den stand van advocaat als wettig verzekerd en afhankelijk te verklaren, door de kamer aangenomen.

SAKSEN.

Leipzig, 30 aug. Men heeft geene verdere ontdekkingen bij den brand hier te betreuren gehad. schade laat zich nog niet berekenen. Zes menschen levens zijn er, tot dusverre, te betreuren.

ENGELAND.

Londen, 2 sept. De tijdingen uit Ierland laten geen twijfel over nopens de mislukking aldaar van aardappelenoogst. Van Limerick tot Dublin is geen groen veld te zien, de wortel is daar vernield. De ontogen schrijft men, dat de graanoogst in geenereen zoo schoon is geweest. Men hoopt, dat de maatregelen, tot vermeerdering van werk in Ierland gedurende den winter, den behoeftigen onderhoud zullen verschaffen.

— Dezer dagen heeft de *Times* weder een verloop aan het deensch-holsteinsche vraagstuk gewijd, en aanleiding van het protest der duitsehe hoogleeraars. Genoomd blad, bestrijdt dat protest, bewaarende, dat dit van al te onde-nanspraken uitgaat, met voorblijving van de in de vorige eeuw door Denemarken verkroegene, en zonder welke erkenning men Rusland te ruimsprek geeft. Het zijn vooral de tractaten van 1720 en 1773, die de *Times* wil in het oordeel gehouden hebben, onder waarborging van Engeland en Frankrijk gesloten. Over het geheel is de toon van dit verloop hevig tegen de Duitchers, die beschuldigt zich aan spijstondige zisterijen over te geven tegen eenen bestaanden stand van zaken. (De duitsehe bladen hebben op deze verloop niet op; en vinden juist in die hevigheid van toon weinig kracht van overtuiging. Overigens willen zij dit verloop niet als afkomstig van de Engelsche regering mannen beschouwen.)

FRANKRIJK.

Parijs, 1 sept. In de zitting van heden heeft de heer *Sapet*, president van jaren van de kamer der afgevaardigden, zijnen post met eene korte rede overgedragen aan den onlangs benoemden voorzitter, de heer *Sauzet*, die deze betrekking insgelijke met een rede heeft aanvaard. Hierna vereedigt zich de Kamer in hare bureaux, om een commissie te benoemen, om het ontwerpen van een adres van antwoord op de koninklijke rede. De bureaux hebben deze taak verbragt en slechts in enkelen heeft er eenige discussie plaats gehad. De benoemde commissie bestaat uit de HH. *Muret de Bord*, den maarschalk, hertog van *Isle d'Angville*, *B. de Lacaze*, *Filet*, *Comstare*, baron *Desmoussaux*, de *Juan* en *Buru*.

— De eerste nachttrein, welke van Brussel kwam en uit die stad den 1sten september ten 6½ des avonds vertrok, is op de plaats zijner bestemming voor 7½ uren heden morgen den 2den september aangekomen, dat wil zeggen, in minder dan de helft van den gewonen tijd. De reizigers en goederen werden zeer spoedig afgeleverd. Al de reizigers hebben uit de departementen ontruigen, en allen hebben overeen, dat de oopstap-granen verre boven dien van een gemiddeld jaer zijn, en dat de kerst-aardappelen, welke men dit bezig is in te samelen, volmaakt gezond zijn. De ziekte welke zich aan zonge aardappelen had voorgedaan, is niet algemeen geweest.

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, 1 sept. Heden heeft in een openbare zitting van de arrondissements-regtbank alhier de plechtige installatie plaats gehad van den heer *C. E. B. Root*, onlangs benoemd tot officier van justitie bij gezegde regtbank. De heer substituut-officier van justitie, mr. *Marschert van Vollenhove*, vervolgens de afzetting der regtbank, mr. *M. G. Hall*, hebben den heer *Root* toegepreken; die op heeft geantwoord en deze gelegenheid heeft

baat genomen, om de verdiensten van zjnen voor-
zinger, wijlen mr. J. B. Zweris, te schetsen.
Zoo wij vernemen, is tot directeur en hoofd-
onderwijzer aan het instituut tot onderwijs van blind-
den, hier ter stede, benoemd de heer J. W. van
Dapperen, onderwijzer aan 's rijks lagere school te
Maastricht.

Gravenhage, 3 sept. Heden is voor de arron-
dissements-regtbank alhier in hooger beroep behan-
deld geworden de zaak van het openbaar ministerie bij
het kantongereg, tegen den logementhouder A. E.
Maas, te Scheveningen, bij vonnis van den kantoureg-
ter vrijgesproken, alhoewel door dien magistraat bij zijn
vonnis is uitgemaakt, dat de gedaagde heeft overtren-
den artikel 2 der wettige publicatie, door de stede-
lijke regering op den 2den maart 1819 gearresteerd,
door zich niet te hebben ontzien, badkoetsen aan
de westzijde van het strand te Scheveningen aan te
leggen en te doen gebruiken.

Het openbaar ministerie bij de arrondissement-
regtbank, de beschuldiging op goede, wettige gronden
volhoudende, heeft geheel weggeëfferd de door hee-
ren burgemeester, en wethouders aan den heer
Maas op den 15den maart 1844 verleende permissie,
om, ter vervanging van de vroeger op het strand ge-
vestigde stoeljes, tot uit- en aankleding,
badkoetsjes, ter bevordering van orde en zedelijkheid,
aan te leggen, en alzoo geconcludeerd tot de te-niet-
doening van het vonnis, in deze door den heer kan-
tonregter geweest, en tot veroordeeling van den heer
Maas in eene geldboete van f25 en in de kosten
der beide instantiën. De uitspraak is bepaald op den
10den dezer maand.

Rotterdam, 4 sept. De wel eerw. heer J. C.
Schutz Jacobi, predikant te Zutphen, heeft het be-
roep tot derden predikant, bij de evangelisch-luther-
sche gemeente alhier, aangehouden.

Groningen, 3 sept. Het provinciaal hof van Gro-
ningen heeft, bij deszelfs arrest van heden, uitspraak
gedaan in de zaak van de personen *Maries L. Co-
hen*, *Wijne de Vries* en *Arent L. Tromp*, beschul-
digd van oplichting door middel van spel. Ten gevolge
van dien is de eerste beschuldigde veroordeeld tot
vijf jaren gevangenisstraf wegens oplichting bij boven-
bedoeld spel, en daarenboven tot twee jaren dergelij-
ke straf wegens mishandeling van den persoon O. . . .
en anderen; de tweede tot twee jaren tuchthuisstraf
wegens diezelfde oplichting en tot eene maand dergelij-
ke straf, insgelijks wegens mishandeling; terwijl
A. L. Tromp werd veroordeeld tot twee jaren ge-
vangenisstraf wegens medeplichtigheid aan bovenver-
melde oplichting.

Vlissingen, 2 sept. De vorige week is te Middell-
burg geankelijk binnengebragt zekere O., beschuldigd
van aanranding op de eerbaarheid van een meisje
van nauwelijks 12 jaren oud, ten gevolge waarvan het
ongelukkige kind reeds is overleden.

Arnhem, 5 sept. »Voor zooverre wij vernomen
hebben, zwaajde de van het concours te Tilburg te-
ruggekeerde schutters van de handboog-schutter-socie-
teit *Soranus* alhier, aan hunne tilburgsche en 's bossche
broeders den meesten lof toe. De ontvangst was op
beide plaatsen regt hartelijk en broederlijk, en schut-
ters, die elkander nooit gezien hadden, waren eens-
klaps vrienden geworden.

»Zoo als wel te denken viel, is er door het pas zoo
opgerigte gezelschap *Soranus* geen eerebeke-
nen verdand; en geen wonder, wanneer men in aan-
merking neemt, dat te Tilburg schutters-gezelschap
van *Soranus* eerst ruim 40 dagen aanzijns telt; evenwel
is er hoegelijk geroemd over standaard en sierlijkheid
van kleeding der arnhemsche schutterij, en is er ten
slotte (dat zelden gebeurd is) aan dit gezelschap eene
aanmoediging-medaille uitgereikt, bestaande uit eenen
bronzen penning, die zeer keurig bewerkt is.

»Den leden van *Soranus*, die het concours te Til-
burg hebben bijgewoond, is door de sociëteit *de
Eure*, te 's Bosch, bij hunnen doortogt, het eere-lid-
maatschap aldaar aangeboden.»

Mengelwerk.

Bang-zijn.

(Nader het Fransch van rorrrr)

Men witten Gendre stort de Arve, een bergstroom
mit Savoyen, zijne ijsbeale golven in het zuivere wa-
ter van de Rhône. De twee rivieren vloeijen een
and weg naast elkander voort, zonder hare wateren
te vermengen, zoodat het een vreemd schouwspel is
voor hen, die er niet aan gewoon zijn, helderblauw
en rijk water in dezelfde bedding parallel te zien loo-
pen.

De landtong, die de twee rivieren scheidt, vormt
nabij de brug, waar zij ineen vloeijen, eenen kleinen
driehoek, welks basis, slechts eenige honderd pas-
sen breed, is ingenomen door de stads-begraafplaats.
Achter deze plek zijn warmoezers-tuinen, besproeid
door middel van groote radereu, die het Rhône-water
in de hoogte winden en het nitstorten in eene me-
nigte van greppels, die zich kruisen. Deze enge
vlakte wordt slechts bewoond door eenige warmoe-
zers. Zij loopt uit in een wilgeboschje, waarachter
een zandige oever. Juist aan het uiterste punt van
den oever loopen de twee rivieren ineen en stroomen
voort tuschen de rotsen, die den gezigteinder be-
grenzen.

Hoewel in de nabijheid eener volkrijke stad, heeft
deze plek iets zwaarmoedigs, dat de menigte afschrikt.
't Is waar, soms komt eene luidruchtige troep school-
jongens krijgertje spelen op den oever, en slaat er
hun kamp op, verlokt door dat vrij-zijn van allen
band, dat aan eenzame plaatsen eigen is; maar meestal
treft men er slechts eenen enkelen wandelaar aan, en
wel van de zoodanigen, die zich gaarne aan de blik-
ken onttrekken en in hunne eigene gepeinzen verdiept
zijn. Meer dan éénmaal is het gebeurd, dat ongeluk-
kigen, wien het leven tot laat was, er den dood in
de golven zijn komen zoeken.

Ik was ongeveer seven jaren oud, toen ik dit kleine
strookje lands voor de eerste maal bezocht aan de hand
van mijnen grootvader. Wij wandelden in de scha-
dew van groote beuken, en hij wees mij met zijnen
rotting de vogeltjes aan, die van tak tot tak vlogen.
»Zij spelen,» zeide ik. — »Neen-kind; zij vliegen uit,
»om voedsel te gaan halen voor huune jongen, en
»dan komen zij het hun brengen en vliegen weer weg,
»om nieuw te gaan zoeken.» »Waar zijn de jongen?»
»In huune nesten, maar die kunnen wij niet zien.»
»En waarom kunnen wij die niet zien?»

Terwijl ik deze kinderlijke vragen deed, hadden wij
eene laan afgewandeld, aan welker einde eene groote
steenen poort stond. Door de opene deur zag men
cypressen en treurwilgen; boven de deur stond iets
met groote zwarte letters op een witten marmeren
steen gebeiteld. Iets zoo zonderlings voor een kind.
trof mij. »Wat is dat?» vroeg ik aan mijnen groot-
vader? »Lees zelf maar,» zeide hij. »Neen, groot-
vader» zeide ik, »lees gij het liever;» want er was
iets in den indruk, dien ik ontvangen had, dat mij
bevreesd deed zijn.

»Het is de deur van het kerkhof,» zeide hij, »de
»plaats, waar men de dooden begraaft.» Het op-
»schrift is eene plaats uit den bijbel:

ZALIG ZIJ, DIE IN DEN HEREN STERVEN; ZIJ RUSTEN
UIT VAN HUNNEN ARBEID; EN HUNNE WERKEN VOLGEN HEN.

»Dat wil zeggen kind . . .» »Maar waar brengt
men hen?» vroeg ik hem, in de rede vallende. »In
»de aarde.» »Waarom, grootvader? Doet men hun
»dan pijn?» »Neen-kind; de dooden voelen niets
»meer in deze wereld.» Wij gingen de poort voorbij,
en ik vroeg niet meer. Van tijd tot tijd wendde ik
het hoofd om naar den witten steen, waarmede ik
allerlei naargeestige denkbeelden verbond van doo-
den, begraaftplaatsen en mannen met zwarte mantels,
die ik dikwijls op straat was tegen gekomen, dood-
kisten dragende met zwart laken er over.

Maar de zon scheen helder en ik had mijnen groot-
vader vast aan zijne hand; deze indrukken maakten
plaats voor anderen, en toen wij aan den oever der
Rhône waren gekomen, trok het water, maar vooral
iemand, die stond te visschen, mijne geheele aandacht.

Daar het laag water was, was de man, die groo-
te ledereu baggerlaarsen aanhad, tot midden in den
stroom genaderd. »Kijk, grootvader, hij staat in
»'t water!» »'t Is een vischer, wacht maar een oo-
»genblik, zoo meteen zal hij zich wel bewegen; zoo-
»dra hij maar iets aan zijne lijn voelt.»

Wij bleven naar hem kijken; maar de man be-
woog zich niet. Langzamerhand drong ik digter
bij mijnen grootvader en ik drukte steviger zijne
hand, want de onbewegelijkheid van den visschen-
den man begon mij vreemd te schijnen. Zijne oogen
strak gericht op het einde van het koord, het koord,
dat daar zoo geheimzinnig onder water hing, die
stijlte roeddom, dat alles te samen werkte op mijn
zwaak hersengesteltje, reeds offitust door het opschrift
met die groote zwarte letters. Eindelijk, door een
zeer alledaagich gezigtspedreg, maar dat mij toen
nog nieuw was, was het mij alsof de vischer de ri-
vier afdaalde, en alsof de tegenoverliggende oever
tegen den stroom opvoer. Ik trok mijn grootvader
bij de hand en wij wandelden verder.

Wij gingen langs den waterkant onder de wilgen,
die het pad beschaduwden. Zij zijn vermolmd, worm-
stekig; het mos groeit van onderen langs den stam,
en van boven buigen de takken naar beneden tot in
het water. Regts hadden wij de Rhône, links de bo-
venvermelde warmoezierderijen. Het rad, dat het
water stort in kleine verlaatbakken, van waar het in
greppels afvloeit, boeide mij bijzonder; evenwel wilde
ik liefst, in de gemoedsstemming, waarin ik toen
was, niet alléén zijn, om dat groote draaijende rad
te beschouwen; daarenboven stond de onbewegelijke
visscher nog steeds daar. Eindelijk verloren wij hem
toch uit het gezigt, en wij kwamen op de strook zand,
die de landtong eindigt. Grootvader maakte mij op-
lettend op de kleine ronde steentjes, die om ons heen
lagen, en leerde mij, hoe men ze langs de oppervlak-
te van het water kon doen scheeren, zoodat ik stee-
nen poort, vischer en rad totaal vergat.

Op den oever was een kleine ondiepe poel, vol helder
water. Grootvader zette mij aan, om er mij in
te baden, en, nadat hij mij had uitgekled, deed
hij mij in het water stappen. Hij zelf ging aan den
kant zitten, en, met de kin op den gouden knop
van zijnen rotting rustende, keek hij naar mijn ge-
flooder. Toevallig zag ik op naar zijn eerwaardig
gelaat, en, ik weet niet hoe het komt, in die hou-
ding staat hij mij steeds voor den geest.

Wij wandelder de punt om, ten einde op den te-
rugweg langs de Arve te gaan. Ik was weder geheel
op mijn gemak en vrolijk geworden van het bad. Ik
speelde met grootvader en trok hem bij het pand van
zijnen rok, totdat hij, zich eensklaps omkeerende,
het gebaar maakte van mij na te loopen, terwijl hij
eene barsche stem aannam.

Toen wij in het wilgeboschje waren gekomen,
verschool hij zich achter de boomen, en ik liep hem
zoeken met groote pret en eenigzins bevreesd tevens,
het uitschaterende van blijdschap, als ik hem betrapt-
te, of als hij zich slechts verraadde door de punt van
zijnen rotting of het tipje van zijnen hoed.

Een oogenblik raakte ik hem kwijt, en, hem
achter elken boom, zoekende, drong ik het bosch in
zonder hem te vinden. Ik riep, hij antwoordde niet.
Daarop het op een loopen zettende naar dien kant
heen, waar het houtgewas mij het minst digt scheen,
liep ik het voetpad mis en kwam op den oever, vlak
voor een voorwerp, waarvan het gezigt mij van schrik
het bloed deed stollen.

Het was het geraamte van een paard, dat op het
zand lag. De diepe oogholten, de neusgaten, het
ontvleeschde kakebeen, wijd opengesperd, als
door eenen onnatuurlijken geesuw, en die lange, scher-
pe tanden, maakten zulk eenen plotselingen en
hevigen indruk op mij, dat ik hard op begon te
schreeuwen: »Grootvader! och! grootvader! . . .»
Grootvader kwam voor den dag; ik drong mij digt
aan hem en ik trok hem voort van deze verschrikke-
lijke plaats.

's Avonds, toen ik naar bed ging, was ik zeer
angstig en onrustig, bevreesd voor het oogenblik,
dat men mij alleen zou laten. Ik kreeg verlof, dat
de deur mijner kamer, die uitkwam in de kamer,
waar mijne ouders hun avondmaal gebruikten, open
mogt blijven, en weldra verloorde de slaap mij van
al mijne angsten.

Het jaar daarop stierf mijn grootvader. Daar zijn
verdwijnen mij door geenerlei uiterlijk beeld trof,
deed zulks mij minder aan dan mijns vaders smart,
wiens droefheid en verlagenheid mij aan het weenen
bragten. Men deed mij een zwart pak aan, men
woud een floers om mijnen hoed, en toen de dag
der begrafenis daar was, moest ik met de overige
mannelijke loden der familie de baar volgen, allen
even als ik, met lange, zwarte rouwmantels om-
hangen.

Toen wij het huis uitgingen, durfde ik niet aan
mijnen vader vragen, waarheen men ging; want, be-
halve dat zijne smart mij beschroomd maakte, was
ik met hem minder vertrouwelijk dan ik met mijnen
grootvader geweest was; het gaat gewoonlijk zoo met
de kinderen. Ik had vergeten, wat deze mij eens ge-
zegd had van de dooden en de aarde, waaria men
hen begraaft, zoodat ik voortging, eerder nieuwsgie-
rig dan ongerust; en toen ik achter mij mijne an-
dere bloedverwanten over onverschillige zaken had
hooren spreken en de voorbijgangers goeden dag
zeggen, verloor de ceremonie alle naargeestigheid
voor mij.

Aan de stadspoort presenteerde de schildwacht het
geweer, en de manschappen van de wacht kwamen
uit, om hetzelfde te doen. In begreep niet, dat dit
ter onzer eere gedaan werd, maar ik vond het eene
zeer aardige distractie. Een der soldaten, echter,
dien ik met grooten aandacht aankeek, omdat hij
er zoo krijgshaftig uitsag, begon te lagchen, toen hij
mij opmerkte; ik meende, dat hij lachte over mij-
nen dos, zoodat ik eenen hevigen bios kreeg, en tel-
kenmale op nieuw bloosde, wanneer het oog der
voorbijgangers op mij rustte.

Terwijl ik mij aldus liet aftrekken door duizen-
derlei bezelingen, die mij voor oogen kwamen,
had ik niet getoet op de rigting, welke de sloet
nam. Eensklaps mij terugvindende onder de be-
kenlaan, vóór de steenen poort, traden de in-
drukken van het verleden jaar mij weder voor den
geest, en twijfelde ik er niet meer aan, of ik was
medespeler in eene dier dood- en graf-tooneelen,
wier sombere geheimen mij zoo dikwerf beangstigd
hadden.

Terstond kwam mij mijn grootvader in de gedach-
ten, dien ik wist, dat in de doodkist lag; ik be-
greep, dat men hem in de aarde zou begraven, zoo
als hij mij gezegd had, dat men de dooden deed;
en, daar het mij voorsnog onmogelijk was, mij een
begrip te maken van een lijk, stelde ik hem mij-
voor levend in de enge baar liggend, en ik wachtte
met benaauwdheid af, wat men met hem doen zou.
Hoewel er een weinig nieuwsgierigheid kwam bij de
vrees, die ik ondervond, had ik toch nog eene stille
hoop, dat alles op eenen afstand zou geschieden, en
dat men den stropel niet zou overschrijden. Maar
het geschiedde anders.

Ik had nog nooit een kerkhof gezien, en daar ik
mij van die sombere plek een allerversaelijkst denk-
beeld had gevormd, werd ik nog al gerust gesteld,
toen ik, binnengegredren, boomen en bloeden zag,

en de stralen der onbewolkte zon, die eene groote grastvlakte verguldden. Dadelijk rezen er zachtere gewaarwordingen in mijn binnenste op, en ik stelde mij grootvader voor, zoo als hij zich mij het jaar te voren aan den rand van den pool vertoond had. Ik verbeelde mij hem deze grastvlakte bewonende en zich in de zon koesterende, zoo als hij zulks in schoone juli- en augustus-dagen gewoon was. Ik was zoo ontroerd geweest, dat, door eene natuurlijke reactie, vrede en kalmte thans ten spoedigste in mijn hart terugkeerden.

Verscheidene dingen, evenwel, maakten mij ook nu weder ongerust. Van tijd tot tijd gingen wij zeken met opschriften voorbij, en kleine grafsteden, binnen zwart ijzeren balustraden besloten. Bij eene van deze had ik reeds van verre eene vrouw opgemerkt in eene biddende houding. Ik dacht, dat zij het hoofd zou omdraaijen, om ons te zien voorbijgaan; maar gebogen over de balustrade, wendde zij hare blikken niet af, en een onderdrukt suikken, dat mij toescheen van haren kant te komen, ontroerde mij ten sterkste, want, daar ik zag, dat zij onbewegelijk in dezelfde houding bleef, begon ik mij te verbeelden, dat die snik van onder het gras binnen de balustraden voortkwam, en de voorstelling van een' doode, zuchtende onder den druk der aarde, deed mij het bloed van schrik in de aderen stollen.

Onderwijl ik in deze benaauwdheid verkeerde, bemerkte ik voor den stoet uit twee mannen, die ons schenen op te wachten. Naarmate wij digter bij kwamen, maakten hunne tanige gelaatskleur, hunne barsche trekken, hun wrijgend voorkomen eenen somberen indruk op mij; maar toen de baar, bij hen gekomen, stil stond en ik schoppen, spaden en eene groote groeve in de aarde zag, werden mijne oogen beneveld en voelde ik mijne knieën onder mij knikken. Die afschuwelijke mannen namen de doodkist bij de twee einden, lieten haar af in de groeve, en, hunne spaden grijpende, wierpen zij er het zand over heen, dat op den kant lag. Bij het gerammel der keijen en der aardklonten, die op het hout vielen, voegde mijne verbeelding snikken, kreten en zuchten, en, toen het geluid doffer werd, meende ik nog het gesmoorde gereutel mijns grootvaders te hooren.

Enige oogenblikken later, waren wij weder te huis. Mijn vader gaf zich aan eene hevige vlaag van droefheid over, en ik deelde die met hem, in de yaste overtuiging, dat hij jammerde over het harde lot van mijnen armen grootvader, onder de aarde gesmoord.

(Vervolg hierna.)

Taal-Purismus.

(Zuiver vertaald.)

TAAL ZUIVERHEIDS BEJAG.

De duitse professor (hoogleraar) **WERNER DEL BRUCK** houdt er eene schrijfwijze op na, welke eene *curiositeit* (weetlust-wekkend iets; wij hopen, dat de hoogleraar van der Brugge die *curiositeit* nog *curieuse* zal komen te *verduitschen*) is. Hij schijnt eene gelofte te hebben afgelegd tegen het gebruik van alle vreemde, niet-duitsche, woorden. In een geschrift, in hetwelk hij spreekt van **JEAN PAUL'S sentimentelen humor**, wordt dit *hoogleeraris*, of *hoogleeraarlijk* of nog wel *hoogleeraar achtig purismus* (taal-zuiverheids bejag) eene waarlijk *komische karrikatuur*. (Al weder twee nitheemsche woorden! De hoogleeraar redt er zich uit met de woorden: De door *ernst-scheris* (!?) *verblijvend roerende HANS PAUL!* HANS zou hier dus niet door zijne *domheid*, maar door *sentimenteliteit* voortgekomen zijn. Onze behoudsmannen, die behouden willen wat los en vast is, oud en vernolmd, spraken eenmaal, bij monde des heeren MAUD, van *lands-malaise*. Het ware duidelijker geweest, zoo zij van *lands-misselijkheid* hadden gesproken. Men zou er haast van spuwen!

Onder de *Aantekeningen* van den prins DE LICHT, welke dezer dagen door de fransche dagbladen werden medegedeeld, komt een merkwaardig voorbeeld voor van het onmetelijk ontzag, waarmede de wereld der 17de eeuw tot de begunstelingen des hemels (?) ontzag, den *adel* namelijk. De hertog van de *MAZ* had eene soort van intendant, welken hij hoogachtte en die — lag te sterven. Om te zien, hoe het met den armen drommel was, begaf hij zich in zijne slaapkamer en vertoefde zich tot de ongehoordegenade en goedertierenheid, van zich persoonlijk naar den toestand der patiënts te informeren. De stervende rigtte zich in eene doodelijke verzwakking en ontzetting over de hem te heurt vallende eere met inspanning van alle krachten op en zochte op den toon der diepste onderdanigheid: zach, genadigste heer! neem mij niet kwalijk, dat ik in uw bijzijn — sterve!

De hertog, ten diepste aangedaan, antwoordde: „nemen niet, beste vriend!“ En de intendant aarzelde niet van dit vertof gebruik te maken en gaf den geest.

Advertentien.

De Notaris **KOLFSCHOTEN**, te Arnhem, zal, op Dinsdag den 15den September 1846, des avonds om 7 uur, in het Logement het Hof van Holland afdaan, afdaan verkoopen:

1°. Een HEERENHUIS te Arnhem, in de Koningstraat, Wijk F, No. 26; bij inzet met de hoogen gebragt op . . . f 6170.

2°. Een HUIS en ERF, aldaar, in de Oeverstraat, Wijk B., No. 76; op . . . f 1713.

En 3°. Een DITO aldaar, in de Montingssteeg, Wijk F, No. 250; op . . . f 843.

Finale Verkoop.

De Notarissen **W. D. VAN ROOGEN**, te Wychen, en **C. M. VAN DER GOES**, te Beek, zullen, ten verzoeken van **F. A. DE JAGER**, te Nijmegen, als speciaal gemagtigde van de Eigenaren, ten huize van Mevrouw

de Weduwe **DE DOCTER**, in het Logement de Stad Frankfort, te Nijmegen, op Donderdag, den 10den September eerstkomende, des avonds ten zeven ure, finaal verkoopen:

In de Erlecom, gemeente Ubbergen:

1°. Eenen aanzienlijken **BOUWHOF**, *Bindjes-hof* genaamd, bestaande in eene kapitale **BOERENWONING**, **MOESHOF**, **BOOMGAARD**, **BOUW- en WEILAND**, te zamen, volgens de Kadastrale indeeling, groot 24 Bunders en 32 Roeden, in huur bewoond door **H. VIERBOOM**.

Bij inzet en met de Hoogen gebragt op . . . f 11,100

2°. Een perceel **WEILAND**, genaamd *de Negen Morgen*, Kadastraal bekend Sectie B, No. 219; groot 8 Bunders, 17 Roeden en 30 Ellen.

Bij inzet en met de Hoogen gebragt op . . . f 7,950.

In de Ooij:

3°. Een perceel **WEILAND**, genaamd *den Brandender*, op den perceelsgewijze Kadastralen ligger ervintelijk in Sectie D, No. 74; groot 5 Bunders, 96 Roeden en 10 Ellen.

Bij inzet met de Hoogen gebragt op . . . f 7000

In Gent, in Overbetuwe:

4°. Eene **HOFSTEDE**, bestaande in een zeer sôliede **HUIS**, **MOESHOF**, **BOOMGAARD**, **BOUW- en WEILAND**, in de Schrifturen voor het Kadaster bekend voor eene grootte van 1 Bunder, 72 Roeden en 40 Ellen; door **A. TER MEER** in huur bewoond.

Bij inzet en met de Hoogen gebragt op . . . f 2375.

VERKOOP

VAN ZIJN

ZIJN-FABRIJK.

De **ZIJN-FABRIJK**, welke, één paar jaren geleden, te *Zevenaar* nieuw is opgericht en alwaar op eene onkostbare, doch geheime wijze *Azijn* wordt vervaardigd van eene uitmuntende hoedanigheid, en volstrekt zonder schadelijk bestanddeel, zal publiek worden verkocht, ten overstaan van den Notaris **PLIESTER**, in twee veilingen, op Donderdagen den 10den en 24sten September 1846, telkens des voormiddags om 10 uur, ten huize van **S. JANSSEN**, te *Zevenaar*, en wel:

1ste perceel. Het **WOONHUIS** met **TUIN**, Sectie F., No. 321, groot 7 Roeden en 90 Ellen, aan den Grooten Weg, hetwelk zeer aangenaam gelegen en ook bloot als ter bewoning aanbevelenswaardig is.

2de perceel. De **FABRIJK-GEREEDSCHAPPEN** met het **GEHEIM DER FABRIJKAADJE**; welk alles zeer goed ergens elders over te plaatsen is.

Voorts de massa.

Daags voor en op de dagen der veilingen is alles te bezien

ZEGT HET VOORT.

+++ Ten huize van den Wel Edelen Heer
+++ **VAN DER HORST**, te *Velp*, zal men, op
+++ Woensdag den 9den September 1846, des
voormiddags ten 11 ure, ten overstaan van den
Notaris **VAN ROSENTHAL**, in het openbaar
verkoopen:

Eenige **ORANJE-BOMMEN** en verschillende andere **GEWASSEN** in **Pôlen**, **TUIN-GEREEDSCHAPPEN**, **TUIN-BANKEN**, **STOELEN** en **TAFELS**, eene genoegzaam nieuwe **CALÈCHE** en een **HITTENTENT-WAGEN**.

+++ Bij Vonnis der Arrondissements-Regtbank,
+++ zitting houdende te *Zutphen*, van den
+++ 3den September jongstleden, is de persoon
van **LEFFBERT DENK JAN VAN DUMEWOLD**, wonende te *Winterswijk*, wegens **Kraakzinnigheid** gesteld onder Curatel.

Hetwelk Certificeert

J. L. STEENLACK,

Procureur.

TE HUUR

Met 1°. November aanstaande:

Eene **SUIKER- en WITTEBROODS-BAKKERIJ**, staande op eenen der schoonste plaatsen binnen *Arnhem*. — Te bevragen bij den Eigenaar **A. M. SMITS**, aan de Koornmarkt. — *Brieven franco.*

f 200 Belooning!

VERMIST, te *Arnhem*, sedert den 1sten September 1846. **TWEE CERTIFICATEN** à 2½ pCt. **NATIONALE WERKELIJKE SCHULD**, ieder groot 100,311 en 111,816, van Administratie der Heeren **KETWICH** en **VOGELBERGH**.

Men verzoekt deze stukken niet te koop en beleenen, nînt bij voorkomen daarvan aangifte doen bij de Erven van Wijlen den Boekhandelaar **J. PRINS**, op de Hoerengracht bij de Leliograaf te *Amsterdam*, of bij den Boekdrukker **C. THIEME**, te *Arnhem*. — Den terugbrenger of a wijzer der stukken wordt de hierboven genoemde looning toegezegd.

TE KOOP

Een **HIT** met **WAGENTJE** en **TUIG**. — Te bevragen bij **C. VAN DER SPEK**, Mr, Zadelmaker te *Arnhem*.

Diligence- en Spoorweg-Expeditie

VAN

VAN HEUMEN, KOENS & VAN MUNSTER

Bovenstaande Onderneming beeft zich voortdarend met het verhandelen van **GOEDEREN**, **GELDEWAARDEN**, **EFFECTEN** en **INCASSEREN** en **WISSELS**, naar en op alle oorden des Rîjks, waartoe zij zich beleefdelijk in de gunst van het Publiek aanbeveelt.

De Kantoren te *Arnhem* zijn:

Bij de Weduwe **H. S. VAN HEUMEN**, op St.-Jans-Plaats en **G. HOLTUS**, in het *Hôtel des Pays-Bas*, de Grootte Markt.

STOOMVAART

VOOR DEN

NEDER- EN MIDDEN-RIJN

DUSSELDORPSCHE

MAATSCHAPPIJ

Door den verbeterden Waterstand van de Stoombooten wederom geregeld:

Van *Arnhem* naar *Rotterdam*: iederen Zaterdag, Dinsdag en Vrijdag, des morgens omstreeks 9 ure.

Van *Arnhem* naar *Dusseldorp* en *Bonn*: iederen Maandag, Dinsdag, Donderdag en Vrijdag, des namiddags omstreeks 4 ure.

Nadere informatie te *Arnhem* bij de Agent **W. BALCK**.

Rijn-Stoomboot-vaart

KEULSCHE-MAATSCHAPPIJ

DAGELIJKSCHE DIENST

Van *Arnhem* direct naar *Keulen*, *Main*, *Hannheim*, *Strasbourg* en tusschen gelegene plaatsen.

Vertrek van *Arnhem*, des morgens ten 6 ure, en nog denzelfden avond te *Keulen* aan te komen.

Aankomst te *Arnhem*, des avonds omstreeks 6 ure, om nog met den laatsten Spoorrein naar *Utrecht* en *Amsterdam* te kunnen vertrekken.

Nadere inlichtingen te bekomen bij den onderzookende te *Arnhem*, door geheel het Rîjk aan de Kantoren van de Algemeene Expeditie Maatschappij (**JONKER**) met welker Diligence-Expeditie de Vaart in onmiddellijk verband staat.

Arnhem, 2 September 1846.

H. BUDDE, G.J.Z.

Heden niet bij de Erven van wijlen den Boekhandelaar **S. J. PRINS**, te *Amsterdam*, het licht, alom te bekomen:

Prof. **W. MOLL**, *Het Koninkrijk Lotharingen* Deel 1 f 5.20, Deel 2 f 5.20, Deel 3 f 5.20, Deel 4 f 5.20, Deel 5 f 5.20. De prijs van de twee Deelen compleet is f 9.

Marktprizen.

Arnhem, 4 september 1846.

Oude *Weit* van f 11.60 tot f 0.00; *Nieuwe Weit* van f 8.60 tot f 11.00; *Rogge* van f 8.50 tot f 9.50; *Boeken* van f 7.10 tot f 7.50; *Gars* van f 5.60 tot f 0.00; *Witte Haver* van f 0.00 tot f 66.00; *Voerhaver* van f 0.00 tot f 3.60; *Witte Boonen* van f 0.00 tot f 00.00; *Pale Boonen* van f 7.50 tot f 0.00; *Grasse Erwt* van f 1.00 tot f 0.00; *Groene Erwt* van f 10.00 tot f 00.00; *Erwt* van f 0.00 tot f 0.00; *Koolzaad* van f 0.00 tot f 0.00; *Avechmad* van f 00.00 tot f 00.00; *Kaas* van f 00.00 tot f 00.00; *Aardappelen* van f 1.70 tot f 0.00; *Boter* van f 0.70 tot f 0.80 het pond.

Waterhoogte te *Arnhem*.

Den 5 Sep. 2 El 4 Palm 1 Duim: gew. 14 H. get.

Te *Arnhem*, bij **C. A. THIEME**, Boekdruker.